

vidt Udgiften hertil kan siges at burde paahvile Statskassen. Naar den Klasse Embedsmænd, hvortil Sorensskriveren hører, og som lønnes med Sportler, have Embedsbolig, er det den almindelige Regel, at Boligens Vedligeholdelse paahviler Embedsmanden; saaledes er det gjennemgaaende Tilfælde i Kongeriget, og vi have ikke kunnet erfare, at Andet er Tilfældet paa Færøerne. Naar der altsaa indtræder en Nødvendighed for, at Ombygning skal finde Sted, er det vel i sin Orden, at Statskassen kommer til Hjælp, men ikke under det Vilkaar, at man bygger en ny Bolig paa Statskassens Regning, hvorefter det tidligere har været Brug, at man gav Embedsmanden et Laan, som han da skulde forrente og afbrage paa lempelige Vilkaar, som f. Ex. med 1 pCt. aarlig i Afdrag og 4 pCt. i Rente, altsaa i det Hele 5 pCt. En saadan lempelig Afbetaling vil man vistnok i nærværende Tilfælde finde rigtig, men man har ikke kunnet finde, at der var fremkommet saadanne Oplysninger, at det kunde være rigtigt for Staten at hve hele Summen til Bygningens Vedligeholdelse, saaledes at Staten ikke fik noget Tilgodehavende. — Der er dernæst stillet et Par Endringsforslag af et Mindretal i Udvalget og af et æret Medlem her i Salen; men jeg skal udsætte at udtale mig om dem, indtil de ere blevne motiverede.

Berg: I forrige Møde bad jeg det hve Thing om Staausel for et Par fattige jydsk Communer ude ved Vesterhavet. I dette Møde beder jeg om Bistand til at fritage en rig Commune, Kjøbenhavn nemlig, for et af de mange Tilskud, som det erholder igjennem Finantsloven, idet jeg har stillet et Forslag under Nr. 14, der gaaer ud paa at spare os 15,000 Rb. til Kjøbenhavns Borgervæbning. Jeg antager nemlig, at det ikke i fjerneste Maade er i Statens Interesse længere at hve noget Bidrag til denne Institution. Vi vedtoge forrige Aar en meget kostbar Lov angaaende vort Hærvæsen, og saafremt vi tør forudsætte, at der ingen Undtagelse skal gives fra den Regel, at Alle skulle være værnepligtige, altsaa ogsaa at man ikke skal være fri for Forstærkningen, fordi man boer i Kjøben-

havn, saa antager jeg, at Staten fra sit Standpunkt ikke har Brug for Kjøbenhavns Borgervæbning; vi have i Tilfælde af Krig Mandskab i Forstærkningen til at gjøre Brug af, og skulde det ikke være tilstrækkeligt, saa have vi Bestemmelsen om almindeligt Opbud, og jeg tvivler ikke om, at Kjøbenhavns Borgere da nok skulle følge et saadant Opbud og vise sig deres Forsædre værdige til Forsvar for By og Land; det, der tidligere har staaet som tilveels Borgervæbningens Formaal, nemlig at skulle anvendes imod fjendtlig Overlast, det er saaledes efter min Formening ikke længere tilstede. Der bliver altsaa tilbage, hvorvidt Kjøbenhavns Commune vil holde Borgervæbningen for den indre Orden og Sikkerhed, til hvilket Formaal det i vor nu bestaaende Værnepligtslov af 2den Marts 1861 er betegnet navnlig at skulle tjene; men det er en reent communal Sag, hvorvidt Kommunen vil have sit Politi forstærket med en saadan Borgervæbning eller ikke. Staten bidrager til Politivæsenet i Kjøbenhavn under en anden Konto 38,000 Rb., og jeg anseer ikke det for rigtigt, at man her hyderligere giver et Tilskud i denne Retning af 15,000 Rb. Altsaa, Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Borgervæbning som saadan, et som Politistyrke tjenende Corps, er en reent communal Sag. Vil Kjøbenhavns Commune anvende de Midler derpaa, den hidtil har anvendt, vil den kunne gjøre det, men at den skulde have hyderligere Bidrag fra Staten dertil, anseer jeg, som sagt, for urigtigt. Det Beløb, hvorom her er Tale, deles sig i to Dele, den ene til Borgervæbningen og den anden til Kongens Livjægercorps. Oprindeligt var det bestemt — det vil man finde, naar man gjennemlæser Reglementet af 1ste Juli 1808 og Tillæg dertil af 1825 —, at Kjøbenhavns Commune egentlig væsentligt skulde dække Udgifterne, der vare forbundne med Borgervæbningen. Man har i den Anledning lagt en Skat paa Grundene, som bestemtes til 12,000 Rb.; men dette Beløb har varieret, idet det nogle Aar er gaaet derover; man har altsaa paalagt en fast Grundskat i dette Niemed. Det heed dengang i de gamle Bestemmelser, at, saavidt dertil var Anledning, vilde Regjeringen komme til Hjælp, men man gif ud fra, at det i det Væsentlige vilde være tilstrækkeligt,